

Et mõnni rängem on, kui loom,
Ja surma rohto siise joob,
Mis õnnetust ja hädada toob!
Keif sedda, Zummal! sada ärra,
On meie ainus palwe weel,
Meid waewab muido ilma kARRA
Ja pahha töö ja kurri-keel,
Ja wõtta omma armuga
Meil' rõõmsa aasta walmista!

Kas sünnib keif maast ülles wõtta, mis innimenne leiab?

Kaks sadda ja kuus aastat sest taggasi, läks
wagga tüddarlaps, pennikoorm maad liinast,
omma pole jallo eddasi, kui korraga ratsameest
näggi tuhhatnelja tulleswad ja temmast möda min-
newad. Kui ta nüüd hõlega eddasi astus, näggi,
et ratsamees middagit olli kautanud, mis puhta
walge ride siise olli mäsitud, wõttis sedda ülles,
peästis lahti ja tahtis wadata, mis se piddi
ollema? Ja kui lahti olli wõtnud, leiab —
surnut innimesse last! mis ülle temma wägga
ärra ehmatas.

Selle aja sees ollid agga mitto innimest seina

kohta jõudnud ja näinud, fuida temma last jälle
finni mässi. Tüdruf wõeti finni ja widi liina
kohta ette; sest iggaüks arwas, et temma last
olli tapnud! Robhto ees tunnistas se õnneto
innimenne kül, et ratsamees temmast möda läi-
nud ja sedda kimpõ kautanud, temma sedda ülles-
wõtnud ja tahtnud wadata, mis seal sees pid-
dand ollema, ja olle selle peäle finni wõetud.
Agga kes uskus tedda? tunnistust temmal ei
olnud. Robhus karrietas tedda ja piinas hirmsal
wiisil, et piddi tunnistama, omma ollewad. Ja
kui ta sedda ei wõinud tehha, sest et ta ilma
süta olli, pandi tedda ratta peäle ja wennitati
temma liikmid ni kaua, kuni ärra joobus ehk
minnestas; agga tunnistada ei oinud temmal
feddagi. Wimas lasti tedda kül lahti, agga
jõi teigeks elluks ajaks wiigoseks!

Mõnni aeg pärrast sedda olli se ratsamees
ühhes kõrtsus joobnud ja maggama uinunud,
kus palju rahwast kous ollid. Maggades rakis
mees — fuida mõnnel wiis on — fuida temma
surnut last tahtnud kaugemale ärra wia; agga
et temma eemalt palju wästo tullijaid näinud,
olli temma last mahha wiiskanud ja nenda en-